

Živko Avramović

PESMA SLIKARU

*U Kuli na sedam vetrova
Milića od Mačve
na Zvezdari*

1.
oko je moje opet svemoćno
da pogleda
*putnika na uranku
karlovački azbukar*
i balvana let
a ruka u luk zaustavljena
kazuje da se ovde
vreme skamenilo

2.

po ko zna koji put ulazim
u tvoju kulu
nad kojom je zvezdara
moćno raširila krila
dok na tvoje *atonske vrtove*
zvezde bleštavu svetlost
prosipaju

3.

u zdanju *na sedam vetrova*
haosu je pristup dozvoljen
a tišini je dato da miruje
jer je mudrosti ipak previše
a meni sve to i mnogo više

4.

a zar se već nismo
sa smrću pomirili
i ja i ti
od mačve miliću
(njene su šape već
pred nogama našim)
i zar nismo svesni
da se ni ratovi
više ukrotiti ne mogu
dok godine neprolazom
napuštaju naš krvotok

5.
atelje se u kuli tvojoj
nikada zatvoriti neće
ostaće zamak za tvoja platna
i knjige napisane
sa Bogom u dosluhu
i vasionom
u kojoj si ti večiti putnik
(ostaće tu i kočije zlatne
u kojima smo se
zvezdanim nebom vozili)

6.
a onda u **felix romuliani**
šest meseci pre mog oprosta
sa tobom
na knjizi *ognjena lavica sa jelice*
ti zapisa
živku avramoviću od šarbanovca
poeti
da na poetski način
shvati pra-majka
jezik srpski

NEKOPIRATI

ZAPIS SLIKARKE

Za D.

dlanovi i nebesa se spojiše
utonuvši u sivilo i nemoć
(mastilo kraj slike prosuto
ostavlja trag nemog posrtanja)

u svetlošću dozivam sliku ko jasiku
u neonskoj eksploziji velegrada
(dok lahor tvoje lice mazi
i lagano mislima mi šeta)

vila prisojkinja na srce moje
spušta tvoje nežne dlanove
koje sa uživanjem milujem
kao sliku u toplo svanuće

a noć traje koliko i nebeska lepota
u zenama duše što za stihom vapi
vasiona nek mekom svilom zajeseni
u mislima boga bojama natopljenim

iz prstiju muzika kičice me opija
i senka paunova ko osmeh devojčica
kojih kraj ognjišta golema tuga slama
(ponestaje ljubavi izčeznuću u tami)

U PET DO ČETIRI

tačno u pet do četiri stiže proleće
oličeno u hodu srne boje žita
koja sa vetrom melemnu pesmu sriče
i u glavi mojoj mozaike redom slaže

ulicom *moše pijade* hodočasnica hoda
gracioznim koracima svest mi pomućuje
(da li su za rime još potrebni snovi
i glasovi nemuštih u iskonu reči)

opijen prolećem užarenog juna
zanemelo gledam lepotu koja sjaji
sunčevom igrom na vrelom asfaltu
hodajući lagano u svet nepoznati

u pet do četiri u bašti *džet-seta*
ispijam kafu i gorčinu tešku
sluteći da me vučica i ne primećuje
(tu sliku može jedino *novica* da naslika)

proleće u pet do četiri stiže i zimi
ulicom dok se sneg od lepote topi
a ja sam mrtav *samo što to još ne znam**
čekajući *sahranu na koju stići neću**
jer umirem lagano u vrtlogu neba

**misli mog nevidljivog
kafanskog sabesednika*

U NALETU

Slikaru Novici Stankoviću Lukinu

1.
u naletu razjareni planinski bik
pretvara se u vapaj u bolni usklik

nalet boja - vrtlog nabujali
stalo je vreme vihuri nestali

okopnele reči i vradžbine
u očima neba sve reke se slile

san slikara javom otkriven
i krilati stvor u krvi blažen

(vuk se čudnim nevidom oglašava
Slika nas od zlih sila spasava)

2.
na Stolu bogovi stoluju
kroteći strahotnu oluju

Slike i Reči od nemani nas brane
isceljujući bol vidaju opake rane

neka nam uvek na pomoći budu
da uklone tamu i misao suludu

(tebe snagom svojom štiti *Muma Paduri**
od vetrova požara i orlova surih)

**Šumska majka*

X X X

1.

mekanoj se zemlji drvo približava
a blaženom kišom nebo ga spasava

koračam poljem (preleće me ptica)
bežim iz košmara stiže nesanica

obasjan krilatom svemoćnom odom
hodam za biljem jurim za slobodom

koja se i meni u svanuće dešava
nije to san (vaskolika je java)

2.

u šumi susreće me vuk samotnjak
ranjeni me jelen rogom gađa u potiljak

nad dolinom suncokreta pticu-rugalicu
ubija Slika (zver se pretvara u udvoricu)

mračno jezero primiče se zverinju
(ralo zaorava međe klizeći po inju)

Slika me najzad oblikuje u vrtlara
čiji se vrt u osinjak i memlu pretvara

(neka se danas više niko ne usudi
da me iz sna i bunila žednog probudi)

U ADAMOVOJ KOBISNICI

za sofrom noćas sofruju pesnici
izgovarajući pesme najdraže
vraćajući se svom korenu i nesanic
ljudskost i lepotu baš ovde traže

adam * daruje hranu i mnogo metafora
rakije i vina krajinskog na trpezi
reči su ovde blage a duša opora
stigli su barjaktari a ne uljezi

iz galerije *darodavac* klokotrizam
priziva knjige i slike adamu darovane
zaumne su reči i opor je milenov*** aforizam
što hoće da podljuti dušu i krvave rane

iz adama klija duša aleksandra sekulića
koji je *živeo* samo dok se sa rakijom družio
sejući poetsko seme iz groba naslućenog ptića
pošašvi na put kojim je davno naumio

pogačom se slade pesnici u kobilnici
zemaljskim se šarom oblačeći u odore bele
noćas se vraćaju svom korenu i nesanic
noć plahovita (zvezdana) a utvare nevesele

sveto je mesto dražesna kobilnica
u domu adamovom jezikom zida se kula
iz kamena lepenskog leti bela ptica
pesma se pesmi i snovidi frula

ovde samo nema ace*** i od mačve milića
koji nam iz kosmosa blaženstvo šalju
evo i svetlo jutro u nama sviće
dok pevaju mladići i starci u zavičaju

**Adam Puslojić (Kobišnica, 1943), pesnik i najveći srpski prevodilac sa rumunskog jezika. Osnivač je i vođa klotrističkog pokreta. Počasni je član rumunske Akademije nauka i umetnosti.*

***Milen Milivojević (Drajinac kod Svrljiga, 1943). Srpski pesnik, satiričar i aforističar.*

****Aleksandar Sekulić je rođen u Sekulićima kod Dnilovgrada, a preminuo u Beogradu 2007 i poznati je i priznati srpski pesnik i prozaist. Bio je jedan od osnivača i aktivnih učesnika klotrističkih zbivanja.*

NE KOPIRATI

ZAPLAČI PESMO

1.

zaplači pesmo

zapisa sestrice moja
devojčica
u čijim se očima
kruni lepota
sveta
i setna čežnja
koja moju
prožima dušu
zatalasanu
lahorom vetra

zaplači pesmo

ali nemoj mnogo
zasuziti
već melemnom se
ljubavlju opij
na kladencu
gde vinom nekada
kondire punismo
i žedni žeđ gasismo
rujnim vinom
i pčelinjim medom

zaplači pesmo

ali nikada nemoj
suzu pustiti
jer ti nemoćne
i uboge
stihom svojim
hraniš
rane im vidaš
i braniš ih
od ala i provala

2.

iz nepogode sišao
mudri starac
i njegove zapisujem
REČI

deco moja
oluja je
STRAHOTNA
ali spasićemo se
jer je i BOG
među nama

i njega je strašna
NEPOGODA SNAŠLA
tražeći SPAS
moli nas
da mu pomognemo
jer nam je on vazda
NA POMOĆI BIO

3.

ranjena srna
u devu preobražena
dolazi da nam podari
svetla i ljubavi
i da nam svoje
odagna jade
i da svoje čedo
od vatre otrgne

4.

(ždrepci u galopu
glave odsečene)

(Dragana Džajević)

u galopu ždrepci
a polja spaljena
glave mudre u ambis
bačene
nedosanjani spisi
sa pepelom srasli
kuća porušena
i prag spaljen
ptice na jugu
lobanja na kolac
nariču devojke
vesele se babe
ruke odsečene
omča oko vrata
a u nama

NE KOPIRATI

JABUKA OD ZLATA

nedostaju nam glave
i udovi i oči u glavi
pojedoše nas crvi
pozobaše mravi
ispraše nas reke
oduvaše vetri
pokri nas prah
i proguta mrak

u mrklinu zemnu
u nebesa svela
srca VESELA
a tela skorela
brzaci presahli
slova izandala
knjige na zgarištu
momci na stratištu

NE KOPIRATI

5.

opet mi ptice
zloslutnice
čereče srce
(gozbuju
planduju)

raznose mozak
u pustaru mrklu
da se njime slade
dok mi oči vade
(ruke su nemoćne
vidik zamagljen)
nema više
ni detinjeg smeha
ni blagog odjeka
niti kikota
devojačkog

(muzika presahla)

mladići mladići
budite mi čedni
i snove drage
devama darujte
jer one su još
jasike mlade
pupoljci u vrtu
mirišljavom
još nedosanjanom

suze naše suze
spališe nevidljive
MUZE I MEDUZE

6.

i evo

gavrani vrani

sa gozbe se vraćaju

krvlju nahranjeni

srećom umiveni

pjano naduveni

otmeni i sneni

kako sad pobeći

i njima uteći

jer i dok spavaju

oči moje sanjaju

NE KOPIRATI

MINIJATURE

1.
stoletno drvo
sapliće jezikom
i korača
korakom mojim
obilazeći
groblja i kolvke
u kojima još spiju
čeda nerođena
deca neljubljena
ljube ucveljene

2.
u krošnji velikog hrasta
smestih tajne detinje
i snove svoje pustih
da sa ocem
i pticama
na jug odlepršaju

3.
sve češće me doziva
nebo zavičajno
dok me jure
paščad ukleta
željna krvi
i crne osvete

4.

njive su moje
odavno nezaorane
rane se moje
još po njima šeću
tražeći očev glas
i pesmu devojačku
pesmu plavetnu
blagu
lepršavu

5.

mного je leleka
u lobanji mojoj
previše bola
u čeonj kosti
i rana devojačkih
kraj bistrog izvora

6.

nejake su moje reči
da tugu iskažu
nemoćne su
da me na zlatna polja
vrate
da me kraj reke
omame
da me jutrom ojutre
i ponovo
u pesmu pretvore

7.
goreli jesmo
ali sagoreli nismo
samo smo vatra naučili
da uspravno hoda
i da nas greje
sva njena toplota

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NE KOPIRATI